

Natalia Niemen, Zaplątana

Zaplątana jak nić jestem
Sama nie mogę się rozplątać
Myślałam...
Może kiedyś, ktoś
Pomoże mi
Supł myśli rozplątać i
Uwolnić?...
Lecz dotąd
Musiałam sama tkwić...

W beznadziejnej w istocie swej głębi
Przemyśleń i czuć
Czekałam
Aż nadzieja spełni się
Że przedziwny istnienia ból
Kiedyś skończy się

O! Jak bardzo chciałam być prostą
Jak dziecko, którego nić życia
Właśnie rozpoczyna swój bieg
Ja, tak zwanym bogactwem wewnętrznym
Spętana
Marzyłam, by
Uboga w duchu
Zaufać
Bogu

Ojciec kłamstwa wmawia mi, że
Uwięziona w sieć giętką jestem
Nadal
Czyżby nie zmieniło się nic?
Owszem, ktoś uratował mnie
I uwolnił
Więc, czemu jak niewolnik żyć mam?
Gdzie Wybawca jest mój??....

A może...?...
Może nie ma Go tu?...
...No, bo mnie nie ma
Przy Nim.....?...